

«Дажбог» «Дажбог і Жива»

Легенди України

Легенда "Дажбог"

Син великого Сварога, славетний Дажбог-Сонце, довгі роки владарював над богами, людьми й над усім світом. Він був родоначальником русів-українців, першим їхнім князем і незмінним покровителем. Давні українці гордо казали про себе: «Ми внуки Дажбога — улюбленці богів, ... ми славимо Дажбога, і буде він наш по крові тіла...»

Дажбог уособлював мужність, обличчя його уявлялося подібним до сонячного кола, із русявою бородою-промінчиками.

У жертву Дажбогові приносили млинці, полотно, дари полів і лісів, вино, гроші тощо.

Йому молилися, звертаючись так: «Дажбоже наш трисвітлий! Славу творімо тобі, нехай летить вона птицею ясною, сповіщаючи всім предкам руським, що шануємо та поклоняємося Сонцю всевишньому, отцю кривому — Дажбогу нашому».

*(1) Сварог — бог Сонця, світла та добра. У давніх русів-українців Сварог — бог-творець, покровитель неба, мудрості,

*заступник шлюбу й ковальської справи,
ремесел.*

Легенда "Дажбог і Жива"

І тоді Сокіл-Род мовив до Білобога й Перуна:

«Негоже нам, богам, залишати дітей своїх
напризволяще, мусимо допомогти їм».

І зніс Творець Золотий Жолудь і Золоте
Зернятко. І повелів Білобогові посадити їх
на Землі й полити Живою Водою.

І зробив так Білобог.

І сталося диво: з Жолудя виріс крислатий
Дуб, вершиною якого був небаченої вроди
юнак, що спав міцним сном. А Золоте
Зернятко спородило пишний Житній Колос,
вершиною якого була чарівної вроди
дівчина, що спала міцним сном.

І враз поповзли дві змії по Житньому
Колосу й по Дубові. То Чорнобогові слуги
кинулись кусати юнака і юнку, аби вони
ніколи не прокинулися зі сну. Та вдарив

блискавкою Перун — і тої ж миті обидві зміюки перетворилися у в'юнкі стебла рослини, яку згодом назвуть плющем. І прикрасила рослина-плющ стовбур Дуба та стебло Житнього Колоса.

А Сокіл-Род злетів з Прадуба й вдихнув життя у уста юнака. Так само передав він свій дух і дівчині. І враз обоє — юнак та юнка — почали дихати, ожили, розплющили очі і в один голос мовили:

«Як довго ми спали!»

І сказав сокіл:

«Ви спали вічність. Тепер я даю вам вічне Життя».

І повелів їм творець прийти до Вирію. І довго йшли вони пустельною Землею серед напівтемряви й пронизливого холоду. І таки прийшли у світлий Вирій, де співали пташки і було тепло. І стали вони перед Прадубом, на вершечку якого сидів Сокіл-Род.

І сказав Творець юнакові:

«Ти є Дажбог. Найщедріший бог, бо щедро засаджуватимеш землю лісами, гаями, травами, квітами, заселятимеш звіром і птаством та чим зможеш і зумієш».

І сказав Сокіл-Род дівчині:

«Ти є Жива. Богиня Життя. Бо засіватимеш землю житом, пшеницею та всім, чим зможеш».

І сказав Сокіл обом:

«Ви є чоловік і жінка. Ви народжуватимете богів і людей, аби і Вирій, і Земля не були пустельними, як того хоче Чорнобог. Будете ви щедрими на віддавання, творитимете Добро і Красу на Землі і у Вирії — на зло всьому темному царству. А тепер вкусіть молодильні яблука і скупайтеся у Священному Озері».

Вкусили Дажбог і Жива молодильні яблука й стали безсмертними.

Скупалися вони у живій воді й стали вічно молодими.

І були вони готові прикрашати й збагачувати Світ.

Додатково (аналіз, скорочено, характеристика героїв тощо): <https://dovidka.biz.ua/?s=%D0%B4%D0%B0%D0%B6%D0%B1%D>

0%BE%D0%B3